

בטלנו מהופה



כתב סטפן המנומי
צייר ג'ק סוטו



יום שישי בבוקר, זמן למשחק ובל' בית הספר. ארכ' המורה אהב לתת שיעורי בית לסופי השבוע. הספרים נערמו על השולחן. לא רציתי לגשת אליהם, וידעתי בדיק מודיע. היום הוא יום למשחק ולהנאה. לדוג, לשחק במשחקים השונים ולשכב בשמש. אבל אמא אמרה "ריך, בני היקר, הייתה צריך לגמור אתמול בעבר את שעורי הבית שלך".

וכך ישבתי על הספה, פתחתי פחית קולה ואמא לקחה את מפתחות המכונית ואמרה "אני הולכת לקניות. אחזור בקרוב ובינתיים תגמר את השעורים".

אמרתי "מיד, אמא" והיא אמרה "כך אני אוהבת אותך".

וכך ישבתי בלבד, עם כל הספרים לפני, וחלמתי על האופניים שלי ועל הטויל שרציתי לעשות בהם.



כשאני לבד בבית, אני שומע כל מיני רוחשים, נהמו אבל היום שמעתי צליל שונה. זה נשמע קרוב מאוד.

וזה הסופה התחלתית לרעוד, הצליל התחזק, הכריוו הרצפה.

ישבתי שם מופתע, הבטתי על הסופה, ושם הופיעו התרחבו בהשתוממות, כי מהשך יצאו תחילת שני שראיתי כי הם מחוברים לראש. המשכתי להסתכל אלא אוזניים שעירות.

הראש יצא באיטיות ויכולתי כבר לראות את הפנים הפנים היו בצבע תפוז עם אף חד ואדום. העיניים ומצמה.

היצור הקפץ מזרק השך ועמד על השולחן. הוא היה מעז והוא לבש חליפה מרופפת.



לא יכולתי להבין איך הוא יצא מהספה שלי ואז הוא אמרה: "הי. אני בטלנון. אני בא מארץ ספת הקסמים. באתי לבקר, אם לא איכפת לך".

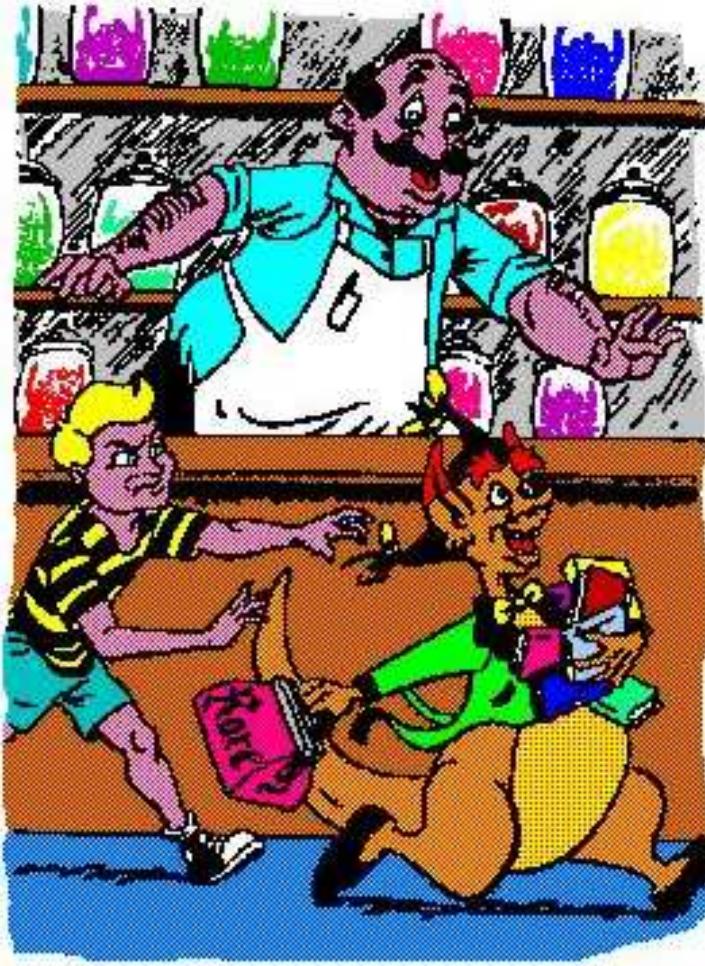
עדין לא יכולתי לדבר, כאילו נדבקתי לרצפה ואז הוא המשיר: "אמור, מה אפשר לאכול כאן? אנחנו הבטלונים מסתתרים בספות ו לוקחים כל מה שהוא רוצים. אנחנו אוכלים הכל ואהבים ילדים עצלים, אנו מתבדרים כל הזמן וגונבים פחיות ריקות".

שאלתי: "ומה רצונך?" ואז הוא הביט עלי ופתאום ראה את ספרי הלימוד שלי על השולחן.

הוא מצמצ בשפתיים הכהולות שלו, תפס את הספרים ורצ מהדירה לרחוב עם הארוחה הזאת שלו. קמתי על רגלי, רצתי אחורי לרחוב וקראתי: "חזרה הנה בטלנון. חזרה עם ספרי הלימוד שלי. אלה שערי הבית, לא אוכל!" אבל הבטלוון, הייצור הגס הזה, רק צחק.



בשכנותי גרה מילדרד מקגי,
שקרأتיה לה מיili. אנחנו חברים
טובים. כשעברתי ליד ביתה
קראה תי: "מיili, אנה עזרי! מיili בואי
לעוזר לי!"
מיili הציצה מחלוןה. "אעזר אם
ראק אוכל. ומה קרה?"
תור ריצה קראה תי: "הבטלנון
מהספה שלי גנוב את כל ספרי
הלימוד שלי. בואי לעוזר, אל
תשתכל! כך מזורת עלי".
מיili הייתה באממת ידידה טובה.
היא לא שאלה יותר שאלות ורצה
יחד איתני. רדפנו אחרי הבטלנון
שרץ עכשי בין חניות ונכנסו
למעדנין של מר ברובקה.



למר ברובקר הייתה מדנניה הטובה ביותר בעיר. הוא עשה ממתקים מצוינים וזכה אפילו פעמיים בפרס.

הבטלנון נכנס לחנותו ברעש גדול ונע כל כר מהר שהפרק את פחי האשפה. הוא חטף חופן ממתקים גדול ורץ החוצה כשהוא צוחק: " אנחנו הבטלנוניים אוכלים הכל. נכון. אבל ספרי הלימוד של ילדים עצლנים הם הטעימים ביותר. הוא יצא מהדלת האחורי של החנות כשמייל ואני רצים כבר קרוב בעקבותיו. אני קראתי "הי, בטלנון, עצור!" אך הוא רק צוחק: "תמשיך לרדוף אחריו. כר תروع יום שלם."



אבל אז קرتה לו תקלת.
ברחוב עברה מכונית של
כבאים והוא רץ ישר לפניה.
הכבאים צפרו חזק והבטלנו
מעט ונפל. הוא התרומם
בצעקה והמשיר לרוץ, אבל
הפייל את השק הוורוד שלו.
אני עצרתי והרמתי את השק.
חשבתי בלבבי שעכשיו אנתנקם
בו. אבל לפני שיכולתי לעשות
דבר השק התחיל להיפתח
ולהפיק ריח לא נעים, וממנו
יצא ייצור קטן שאמר: "הי, אני
גרוק!"

מילי נבהלה נורא. היא קראה "ריק", מה זה? ואני עניתי: "זה גרוק". הוא היה שמנמן, צהוב וכחול, קטן יותר מהבטלנון, ובליזנב. הוא לבש חוליפה מסודרת, אוזניו היו קטנות והוא נראה נחמד מאוד. הוא אמר: "אני גרוק מספר אחד, אתה רודף אחרי הבטלנון.

אנחנו משתמשים לשמר שבטלנונים לא ישתוללו, אבל כשבטלנון פוגש ילד או ילדה עצניים, אז קורים דברים רעים, כאן בעולם שלכם".

אמרתי: "טוב, גרוק מספר אחד, אבל הבטלנון הזה גנב את ספרי הלימוד שלי. מה אוכל לעשות?"

גרוק מספר אחד חשב רגע ואז אמר, כשהוא מביט לי ישר לעיניים: "כן, נזoor לך לצאת מהצרה הזאת".



הוא צעק לתוך השק: "כל הגרוקים נקראים הנה. גרוק שניים וגרוק שלישי! אספו הנה את כל השבט". השטוממת. שאלתי "גרוק מספר אחד, האם יש עוד כמור?"

הוא חייר ואמר "מאה תשעים וארבעה". הגרוקים מילאו את כל המדרכה, הם היו בכל הצבעים ותלבושים. היו ביניהם מסורקים יפה והיו עם שערות פרועות. גרוק מספר אחד קרא להם: "בטלנון אחד מתפרק כאן. אנו חייבים לשחרר את העולם הזה ממן!!"

מילי ואני הפסיקנו לרודף אחרי הבטלנון. הגרוקים התפזרו בכל הסביבה אבל גם להם היה קשה למצוא את הבטלנון.

אני בינותיים חשבתי וחשבתי עד שפתחום בא לי רעיון. הרי הבטלנון זה הוא בוודאי יוצר בעל הרגלים. נוכל לנחש איפה הוא עכשו.

התחלנו עם ملي לחפש עד שהגענו לחנות הרהיטים של מר לואי, איפה קנינו את הספה שלי.





ואז קראתי: "כל הגרוקים, בואו הנה, לחנותו של
מר לואי. הוא פתוח כל הלילה." אילו הייתי
בטלנון וחיפשתי מקום שקט בו אוכל ליהנות
מהארוחה שלי, הייתי בוחר מקום דומה
לביתי. וכשבחנות ראייתי ספה דומה לזה שלי
אמרתי: "עכשו, גרוק מספר אחד, תראה מה
אתה וחבריך יודעים."

הוא אסף את השבט שלו והם התנפלו על
הספה, פירקו אותה לגמרי עד שאחד מהם
קרא: "מצאנו את הבטלנון!"



לפני שחזרנו הביתה מיליא
אמרה: "ריך, אמרת אמת. אני
חשבתי שאתה צוחק וمتבזבז
על הספה הישנה שלך. אבל
עכשו אני מבינה שקיים באמת
בטלנון".

ニיגשטי לבטלנון ואמרתי:
"עכשו בטלנון, תחזיר לי את כל
הספרים שלי." הוא לא התווכח
ומסר את הספרים, אך התבර
שהספיק לנגoso בספר לימוד
אנגלית שלי.



החזרתי לגורוק את השק הורוד. כל הגרכונים
קפצו לתוך השק, אך אני שאלתי את גרוק
מספר אחד: "אמור לי, איך אתם יכולים
להיכנס כולכם לכאן?" והוא ענה: "השק
זה הוא דלת לארץ של ספת הקסמים,
ואפילו הרבה יותר".

השארתי את הבטלנון ואת גרוק עם השק
והלכתי משם.

מאז עבר זמן רב ואין לי יותר בעיות. אך
בסיום השבוע אני מכין את שעורי הבית עוד
בערב. כך אני יכול לבנות את הימים
החופשיים בלי שמצפה לי עבודה. והבטלנון
לא יוביל אותי יותר למרדף.